

Lovforslag nr. L 187. Fremsat den 26. februar 1999 af sundhedsministeren (Carsten Koch)

Forslag

til

Lov om ændring af forskellige autorisationslove inden for sundhedsvæsenet

(Gebyr for autorisation m.v. af visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet)

§ 1

I lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 632 af 20. juli 1995, som ændret ved lov nr. 386 af 22. maj 1996, lov nr. 463 af 10. juni 1997 og lov nr. 482 af 1. juli 1998, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes som stk. 7 :

»Stk. 7. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til selvstændigt virke som læge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

2. I § 3 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til at betegne sig som alment praktiserende læge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. I § 4 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til at betegne sig som speciallæge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

§ 2

I lov nr. 276 af 26. maj 1976 om tandlæger, som ændret ved lov nr. 217 af 23. april 1986, lov nr. 310 af 4. juni 1986, lov nr. 352 af 14. maj

1992 og lov nr. 463 af 10. juni 1997, foretages følgende ændring:

1. I § 2 indsættes som stk. 4 og 5 :

»Stk. 4. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation som tandlæge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet.

Stk. 5. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 3

I lov nr. 415 af 6. juni 1991 om kiropraktorer m.v., som ændret ved lov nr. 502 af 30. juni 1993 og lov nr. 463 af 10. juni 1997, foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 4

I lov om sygeplejersker, jf. lovbekendtgørelse nr. 759 af 14. november 1990, som ændret ved lov nr. 352 af 14. maj 1992, foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 5

I lov nr. 671 af 13. december 1978 om jordemødre, som ændret ved lov nr. 217 af 23. april 1986 og lov nr. 352 af 14. maj 1992, foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 6

I lov nr. 100 af 14. marts 1979 om kliniske tandteknikere, som ændret ved lov nr. 217 af 23. april 1986, lov nr. 352 af 14. maj 1992 og lov nr. 463 af 10. juni 1997, foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 7

I lov nr. 379 af 18. maj 1994 om optikere m.v., som ændret ved lov nr. 463 af 10. juni 1997, foretages følgende ændring:

1. § 3, stk. 6, affattes således:

»Stk. 6. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation som optiker og kontaktlinseoptiker baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 8

I lov om terapiassistenter, jf. lovbekendtgørelse nr. 631 af 30. august 1991, som ændret ved lov nr. 352 af 14. maj 1992, foretages følgende ændring:

1. I § 1 indsættes som stk. 13:

»Stk. 13. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 9

I lov nr. 142 af 26. april 1972 om fodterapeuter, som ændret ved lov nr. 217 af 23. april 1986 og lov nr. 352 af 14. maj 1992, foretages følgende ændring:

1. i § 1 indsættes som stk. 8:

»Stk. 8. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 10

I lov nr. 498 af 12. juni 1996 om tandplejere, som ændret ved lov nr. 463 af 10. juni 1997, foretages følgende ændring:

1. § 3, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 11

I lov nr. 307 af 24. april 1996 om kliniske diætister, som ændret ved lov nr. 463 af 10. juni 1997, foretages følgende ændring:

1. § 2, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet«.

§ 12

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 13

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og formål

For størstedelen af de professioner, der virker inden for sundhedsvæsenet, er der etableret autorisationsordninger. Det drejer sig om læger, tandlæger, kiropraktorer, sygeplejersker, jordemødre, kliniske tandteknikere, optikere, terapiassistenter (ergo- og fysioterapeuter), fodterapeuter, tandplejere og kliniske diætister.

Efter de pågældende autorisationslove er det Sundhedsstyrelsen, der meddeler de respektive autorisationer. For dette arbejde skal autorisationsmodtagerne erlægge et gebyr, der svarer til de faktiske udgifter, der er forbundet med Sundhedsstyrelsens arbejde hermed.

Hjemlen til at fastsætte og opkræve disse gebyrer findes dels i de enkelte autorisationslove, dels - indtil for nylig - i en tekstanmærkning på de årlige finanslove.

Finansministeriet iværksatte i foråret 1998 en gennemgang af samtlige tekstanmærkninger på finansloven med henblik på at afdække behovet for at opretholde den enkelte tekstanmærkning. For så vidt angår tekstanmærkninger, der hjemler opkrævning af gebyrer og formålsbestemte afgifter, var det Finansministeriets opfattelse, at sådanne hjemler i videst muligt omfang burde indarbejdes i den lov, der i øvrigt regulerer det pågældende område.

I forbindelse med udarbejdelse af finansloven for 1999 fjernedes størstedelen af den tekstanmærkning, der hidtil har givet hjemmel til at fastsætte og opkræve en del af autorisationsgebyrerne. På finansloven for 1999 resterer herefter kun hjemmel til at opkræve ikke-omkostningsdækkende gebyrer for autorisation af en række faggrupper uddannet i udlandet.

Der er således behov for at etablere en hjemmel for fastsættelse og opkrævning af gebyrer i alle autorisationslovene for såvel dansk som udenlandsk uddannet personale, ligesom der er behov at harmonisere bestemmelserne og retablere de hjemler, der eksisterede

i de nu ophævede stykker i tekstanmærkningen på finansloven.

Lovforslaget er således af rent teknisk/administrativ karakter og har til formål, at tilvejebringe hjemmel til gebyropkrævning i de enkelte autorisationslove inden for sundhedsvæsenet. Der ændres ikke i de materielle regler i de omhandlede autorisationslove.

2. Gebyrer

Autorisationsgebyrerne fastsættes i overensstemmelse med det vægtede gennemsnit af de omkostninger, der er forbundet med udstedelsen af autorisationer inden for relevante sammenhørende grupper af sundhedspersonale.

Gebyrerne er senest fastsat i Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 1130 af 18. december 1997.

Det følger af EU-retten, at gebyrer for autorisationer til statsborgere fra andre EU/EØS-lande ikke må være større end de gebyrer, der betales af danske statsborgere for udstedelse af lignende autorisationer. I det omfang omkostningerne ved autorisationsudstedelsen er højere for autorisationer baseret på udenlandske uddannelser end for uddannelser gennemført her i landet, opkræver Sundhedsstyrelsen derfor ikke-omkostningsdækkende gebyrer.

3. Vurdering af konsekvenserne af lovforslaget

Lovforslaget har økonomiske og administrative konsekvenser for staten (Sundhedsstyrelsen) og en del af det sundhedspersonale, der ansøger om autorisation.

Sundhedsstyrelsens indtægt af autorisationsgebyrerne udgjorde i 1998 ca. 3,5 mio. kr. På finansloven for 1999 er gebyrindtægterne for 1999 budgetteret til 3,8 mio. kr.

Ovenfor er beskrevet, at hjemlen til at opkræve gebyrer for visse typer af autorisationer er bortfaldet i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 1999. Herefter er der med virkning fra 1. januar 1999 ikke hjemmel til at opkræve gebyrer for disse autorisationstyper. Det drejer sig om følgende autorisationer: Tilladelse til selvstændigt virke for læger uddannet i

Danmark (700 kr.); speciallæger uddannet i Danmark (3.200 kr.); speciallæger uddannet i udlandet (600 kr.); alment praktiserende læger uddannet i Danmark (3.200 kr.); alment praktiserende læger uddannet i udlandet (600 kr.); tandlæger uddannet i Danmark (700 kr.); specialtandlæger uddannet i Danmark (3.200 kr.); specialtandlæger uddannet i udlandet (600 kr.); fodterapeuter uddannet i Danmark (270 kr.) og terapiasistenten uddannet i Danmark (270 kr.).

Indtil hjemlen for fastsættelse og opkrævning af disse gebyrtyper er retableret, vil Sundhedsstyrelsen miste indtægter fra autorisationsgebyrerne. Hensigten med dette lovforslag er at retablere hjemlen og derved begrænse dette indtægtstab for Sundhedsstyrelsen mest muligt.

De ansøgere om autorisation, der indsender deres ansøgning vedrørende ovennævnte autorisationer inden lovens ikrafttræden og Sundhedsministeriets udstedelse af en bekendtgørelse om gebyr for autorisation, får meddelt autorisationerne gratis.

Lovforslaget har *erhvervsøkonomiske konsekvenser* i den forstand, at det hjemler, at enkeltpersoner - i lighed med tidligere regler - afkræves et gebyr for autorisation til at udøve virksomhed som sundhedsperson.

Lovforslaget har *ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for amtskommuner eller kommuner*.

Lovforslaget har *ingen miljømæssige konsekvenser*.

Lovforslaget har *ingen administrative konsekvenser for borgerne*.

4. Forholdet til EU-retten

Ved udnyttelsen af bemyndigelserne tages der højde for, at gebyrer for autorisationer til statsborgere fra andre EU/EØS-lande ikke må være større end de gebyrer, der betales af danske statsborgere for udstedelse af lignende autorisationer. Der henvises til afsnit 2 ovenfor.

Vurdering af konsekvenserne af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Hjemmel til, at Sundhedsstyrelsen kan opkræve gebyr for autorisation m.v. af visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet. Årlig indtægt for Sundhedsstyrelsen ca. 3,8 mio. kr.	-
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Hjemmel til, at Sundhedsstyrelsen kan opkræve gebyr for autorisation m.v. af visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet. Årlig indtægt for Sundhedsstyrelsen ca. 3,8 mio. kr.	-
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	-	(Pågældende sundhedspersons betaling af gebyr for autorisation m.v. (3.200 kr.; 700 kr.; 270 kr.))
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen konsekvenser	Ingen konsekvenser
Miljømæssige konsekvenser	Ingen konsekvenser	Ingen konsekvenser
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen konsekvenser	Ingen konsekvenser
Forholdet til EU-retten	Ved udnyttelsen af bemyndigelserne tages der højde for, at gebyrer for autorisationer til statsborgere fra andre EU/EØS-lande ikke må være større end de gebyrer, der betales af danske statsborgere for udstedelse af lignende autorisationer.	

*Bemærkninger til lovforslaget enkelte bestemmelser**Til § 1, nr. 1-3*

For læger eksisterer 4 former for autorisationer:

- 1) Autorisation som læge
- 2) Tilladelse til selvstændigt virke som læge
- 3) Tilladelse til at betegne sig som alment praktiserende læge, og
- 4) Tilladelse til at betegne sig som speciallæge.

Autorisation som læge meddeles af Sundhedsstyrelsen den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og over for et lægevidenskabeligt fakultet har aflagt lægeløftet, eller en tilsvarende uddannelse gennemført i udlandet. Der er for Sundhedsstyrelsen tale om en ren ekspeditionssag, og der betales ikke gebyr herfor.

Tilladelse til selvstændigt virke som læge meddeles den læge, der har gennemgået turnusuddannelsen på 18 måneder, eller en tilsvarende uddannelse gennemført i udlandet. Autorisationsmodtageren betaler et gebyr, og formålet med bestemmelsen i *nr. 1* er at skabe hjemmel til, at sundhedsministeren kan fastsætte dette gebyr.

Tilladelse til at betegne sig som alment praktiserende læge meddeles af Sundhedsstyrelsen, når vedkommende har gennemført videreuddannelsen som alment praktiserende læge, eller en tilsvarende uddannelse gennemført i udlandet. Autorisationsmodtageren betaler et gebyr, og formålet med bestemmelsen i *nr. 2* er at skabe hjemmel til, at sundhedsministeren kan fastsætte dette gebyr.

Tilladelse til at betegne sig som speciallæge meddeles af Sundhedsstyrelsen, når vedkommende har gennemført videreuddannelsen i et af de anerkendte specialer, eller i udlandet har gennemført en videreuddannelse, der kan sidestilles med den danske. Autorisationsmodtageren betaler et gebyr, og formålet med bestemmelsen i *nr. 3* er at skabe hjemmel til, at sundhedsministeren kan fastsætte dette gebyr.

De foreslåede formuleringer muliggør, at gebyrer kan fastsættes og opkræves for autorisationer baseret på såvel uddannelse gennemført i her i landet som uddannelse gennemført i udlandet, og at der kan fastsættes forskellige gebyrer herfor.

Til § 2

For tandlæger eksisterer 2 former for autorisationer:

- 1) Autorisation som tandlæge, og
- 2) Tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge.

Autorisation som tandlæge meddeles af Sundhedsstyrelsen den, der har bestået dansk eksamen for tandlæger, og har virket som klinisk assistent hos en auto-

riseret tandlæge i 1 år, eller har gennemført en tilsvarende uddannelse i udlandet.

Tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge meddeles af Sundhedsstyrelsen den, der har gennemført en videreuddannelse til specialtandlæge, eller gennemført en tilsvarende uddannelse i udlandet.

De foreslåede formuleringer muliggør, at gebyr kan fastsættes og opkræves for autorisationer baseret på såvel uddannelse gennemført her i landet som uddannelse gennemført i udlandet, og at der kan fastsættes forskellige gebyrer herfor.

Til §§ 3-11

Når bortses fra optikere, eksisterer der kun en autorisationsform for det øvrige sundhedspersonale, dvs. for kiropraktorer, sygeplejersker, jordemødre, kliniske tandteknikere, terapiassistenter (ergo- og fysioterapeuter), fodterapeuter, tandplejere og kliniske diætister. De foreslåede bemyndigelsesbestemmelser i de respektive love er således enslydende. Med hensyn til optikere er det dog i formuleringen af bestemmelsen markeret, at der er tale om to selvstændige autorisationer: som optiker og som kontaklinseoptiker. Formuleringerne åbner mulighed for at fastsætte og opkræve gebyr for såvel dansk som udenlandsk uddannet sundhedspersonale, og at fastsætte forskellige gebyrer herfor.

I autorisationslovene for kiropraktorer, sygeplejersker, jordemødre, kliniske tandteknikere, optikere, tandplejere og kliniske diætister er der tale om omformulering af gældende bestemmelser. I autorisationslovene for terapiassistenter (ergo- og fysioterapeuter) og fodterapeuter er der tale om nye bestemmelser, der afløser tekstanmærkningen på finansloven, jf. afsnit 1 i de almindelige bemærkninger.

Til § 12

Da staten (Sundhedsstyrelsen) lider et indtægtstab på grund af manglende mulighed for at opkræve visse af gebyrerne, jf. ovenfor under afsnit 3 i de almindelige bemærkninger, foreslås loven at træde i kraft snarest muligt, dvs. dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Til § 13

Loven gælder ikke for Færøerne eller Grønland.

For Færøernes vedkommende kan loven - helt eller delvis - sættes i kraft ved kongelig anordning med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

For Grønlands vedkommende er kompetencen til at fastsætte regler inden for sundhedslovgivningen overgået til hjemmestyrets myndigheder, jf. § 1 i lov nr.

369 af 6. juni 1991 om sundhedsvæsenet i Grønland.
Ønsker Grønlands hjemmestyre regler af tilsvarende

indhold gennemført i Grønland, må dette ske ved
landstingsforordning.

Til lovforslag nr. L 187. Skriftlig fremsættelse (26. februar 1999)

Sundhedsministeren (Carsten Koch):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige autorisationslove inden for sundhedsvæsenet. (Gebyr for autorisation m.v. af visse personalegrupper inden for sundhedsvæsenet).

(Lovforslag nr. L 187).

Formålet med lovforslaget er at tilvejebringe hjemmel i de enkelte autorisationslove til fortsat opkrævning af gebyr for meddelelse af autorisation m.v. til læger, tandlæger, kiropraktorer, sygeplejersker, jordemødre, kliniske tandteknikere, optikere, kontaktlinseoptikere, terapiassistenter (ergo- og fysioterapeuter), fodterapeuter,

tandplejere og kliniske diætister. Det hidtidige niveau for gebyrernes størrelse vil blive bevaret.

I forbindelse med udarbejdelse af finansloven for 1999 fjernes størstedelen af den tekstanmærkning, der hidtil har givet hjemmel til at fastsætte og opkræve en del af autorisationsgebyrerne.

Der er således behov for at retablere de hjemler, der eksisterede i de nu ophævede stykker i tekstanmærkningen på finansloven.

Lovforslaget er af rent teknisk/administrativ karakter. Der ændres ikke i de materielle regler i de omhandlede autorisationslove.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og dets bemærkninger, tillader jeg mig herved at anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.